

Injuriesag, som jeg jo maa lægge Navn til, er draget ind under Forhandlingen, sige her, som jeg har sagt andre Steder, at jeg har ikke haft det ringeste Ønske om Tiltale overfor denne Bevægelses Fører for de personlige Fornærmelser, der har været fremsat. Jeg har virkelig ikke i mindste Maade følt mig fornærmet ved disse ganske meningsløse Overfald gennem en Række Maaneder, men man har altsaa andetsteds indenfor Statsmyndighedernes Omraade bedømt disse Overfald som et saadant Forsøg paa at nedbryde Retsfølelsen, at det maatte anses fornødent at skride ind, og det er en Selvfølge, at jeg ikke har villet eller kunnet modsætte mig, at Statens og Nationens Institutioner beskyttes mod saadanne tøylesløse Angreb, som rejstes af den paagældende Bevægelses Fører og Blad. Men at vi med denne Bevægelse og dens Broderbevægelse, som jo findes her i Landet, staar overfor Forsøg paa at undergrave Rigsdagen og det parlamentariske System, har man formentlig opdaget. Der er vel ingen Grund til at tage den paagældende Bevægelse mere alvorlig, end den er, og Alvor har naturligvis ikke præget den i nogen udstrakt Grad — det indrømmer jeg. Men desuagtet kan jeg ikke se andet end, at det har været baade forsvarligt og naturligt, at man har søgt at komme til Bunds i, hvilke Planer der i Virkeligheden arbejdedes med, de være af mere eller mindre fantastisk Art, saa er det dog naturligt, at denne Stat, den danske Stat, som bygger paa Lovlighed, ogsaa søger at værgе sig mod tøylesløse og lovløse Angreb indefra fra dens eget Omraade.

Og lad mig tilføje, at denne Agitation mod Parlamentarismen, som for øvrigt ikke alene foregaar i Sønderjylland, jo ikke er uden Interesse — jeg vil ikke sige, at jeg tillægger den synderlig Betydning. Den er jo en Fremtoning, som just er opstaaet, efterhaanden som Socialdemokratiet er vokset. Efterhaanden som Magten er gledet ud af Overklassens Hænder, er Interessen for det antiparlamentariske ogsaa vokset, saa synes man, det er saa følt, at det er den almindelige Valgret, der hersker. Saa længe man var sikker paa, at det var, om jeg saa maa sige, pæne borgerlige Folk, der styrede Landet, var Parlamentarismen fortræffelig, men baade herhjemme og andetsteds har vi jo haft Lejlighed til at se, at med det voksende Socialdemokrati er denne antiparlamentariske Bevægelse opstaaet og har faaet en vis Tilslutning og altid Tilslutning fra Overklassekredse, aldrig fra Underklassen. Man har gennem mange Aar

fortalt, saa godt man kunde, at Socialdemokratiet fortrinsvis var Revolutionens og Omvæltningens sikre Arnested. Nu viser det sig stærkere end før, at dette Partinetop er det sikre Værn mod Lovløshed, mod planløse Omvæltninger, medens det er fra Sider af Overklassen, det tilraades at trampe den politiske Modstander ned eller at skyde ham i Ryggen, for det kan saa let lade sig gøre, uden at nogen bagefter ved, hvem det er, der har gjort det. Det er fra Sider af Overklassen, saadanne Raad gives i vore Dage — det er karakteristisk.

Det er ikke uden Interesse at lægge Mærke til, i hvilken Udstrækning Usandheden nu er blevet afsløret, og det er ogsaa oplysende og ikke uden Interesse at lægge Mærke til, at da denne Fører for Selvstyret og Nedtrampningen og voldelig Omvæltning opstod i Sønderjylland og virkelig ikke anvendte blide parlamentariske Vendinger, var de første, der sendte Bud efter denne Mand for at nyde godt af hans belærende Foredrag, det konservative, det lovlige konservative Parti (*Fraenkel*: Det er ganske forkert fremstillet). Ja, ja, jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel nok har holdt Fingrene fra det, det er ikke dette ærede Medlem, der har indbudt, men at det var en Afdeling af det konservative Parti, der besørgede den Fremvisning og nød de Guldkorn, som Manden kunde præstere, det er jo da en Kendsgerning (*Holger Andersen*: Der er ogsaa andre, der har protesteret). Ja, ja, det glæder mig at høre. Det skal kun glæde mig yderligere, om hele det konservative Parti herinde vil staa op og tage Afstand fra den Afdeling, der har foretaget denne formastelige Handling. Men til Trods herfor — og det glæder mig at kunne understrege, at man ikke gerne vil have det hæftet paa sig, at man har været Indbyder for denne Fører for en Bevægelse af den Art, jeg her har omtalt —, til Trods herfor har man alligevel fra konservativ Side været ivrig efter at finde undskyldende Momenter for den brave Mand derovre. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har i sin Ordførertale været fremme med Undskyldninger, og andre ligesindede er troppet op ved Siden af eller efter ham. Og den fornemste Undskyldning er jo, at denne brave Mand er blevet ophidset af mig, endog blevet ophidset 3 à 6 Maaneder, før jeg overhovedet sagde et eneste Ord. Saa frygtelig er Virkningen af min Tilstedeværelse, at denne brave Mand i Maj Maaned var saa ophidset over, at jeg mulig i August Maaned vilde sige noget i Bov, at han gav